

Hazánk felé közeledve

A cÅlegyenese elõtti kanyarban

2001. Åprilis 29-Ån olyan dolgot tettem, amitõl a legjobban fÅltem, de amit halÅlom elõtt nem akartam kihagyni: maratoni futÅson vettem rÅszt. Ma mÅjr sokkal tÅbbre ÅrtÅkelem azokat, akik lefutjÅk a maratoni tÅjvot.

Amikor

jelentkeztem a futÅsra, mÅg nem tudtam, hogy mibe vÅgom a fejsÅmet. Fõ cÅlom az volt, hogy ÅsszeesÅs, elÅjulás vagy vÅgkimÅs nÅlkÅl teljesÅtsem az elõttm ÅillÅ teljes tÅjvot. Mivel ez volt az elsõ maratonom, Ås egyben az elsõ atlÅtikai ÅlmÅnyem, ezÅrt abban is remÅnykedtem, hogy nem Ån leszek az utolsÅ befutÅ. BÅjr mÅjr 25 Åve rendszeresen kocogok, azonban mÅg soha nem kocogtam egyszerre 42 kilomÅtert egy nap leforgÅsa alatt.

EgÅszen a

maraton reggelÅig felkÅszÅltnek Åreztem magam, de aztÅjn megpillantottam a tÅbbi versenyzõt. Oklahoma vÅrosÅt elÅzÅnlÅttÅk az orszÅig minden rÅszÅrõl Årkező fiatalok, idõsek, tapasztaltak Ås persze a hozzÅim hasonlÅ Åjoncok is.

A tÅbbiek

futÅcipõi sokkal jobban nÅztek ki, mint az enyÅim. BemelegÅtõ gyakorlataik is arrÅ Årulkodtak, hogy sokkal felkÅszÅltebbek nÅlam. ŐszintÅn szÅlva, mÅjr a puszta lÅjtÅnyuk is fÅlelmet keltett bennem. Egyesek szÅ-jakat erõsÅtettek magukra, Ås energiáikat vittek magukkal. Åon nem tudtam, hogy ez megengedett.

Majd

elkezdõdÅtt a verseny, Ås elÅg jÅl bÅrtam az iramot. Åsszeakadtam egy tapasztalt maratoni- Ås hosszÅtÅvfutÅval, Rex-szel, aki a kÅvetkezőket tanÅcsolta nekem: "ÅNe siesd el! Nem az a lÅnyeg, hogy milyen gyorsan futsz, hanem az, hogy teljesÅted-e a tÅjvot vagy sem." PrÅbÅjltam tartani vele az iramot, de nem az Ån tempÅmban futott. EzÅrt az elsõ kaptatÅnÅjl - egy hÅ-dnÅjl, ami rengeteg energiÅt vett el a versenyzõktõl - lehagytam õt. KihasnÅjltam a vizes helyek nyÅjtotta elõnyÅket, bÅjr a vÅ-z fele tÅbbnyire a fejemen, Ås nem a hasamban landolt.

MiutÅjn mÅjr

lefutottam 32 kilomÅtert, Ågy Åreztem, hogy a szervezetem le fog Ållni. Az utolsÅ kilomÅterek Åletem leghosszabb kilomÅtereinek tûntek. TÅbbet sÅtÅjltam, mint futottam. Az emberek kezdtek tÅmegeesen elhagyni. Mivel mÅjr csak nÅgy kilomÅter volt hÅjtra, ezÅrt a verseny feladÅsa szÅba sem jÅhetett. BÅjr kÅzel voltam a cÅlhoz, mÅgis nagyon tÅjvol Åreztem magam tõle. A nÅzõk lelkesen bÅztattak minket, Ås azt kiabÅltÅk, hogy: "ÅMeg tudjÅtok csinÅlni!" Nekem az volt erre a reakciÅm, hogy: "ÅKÅnnyen beszÅltek, hiszen nem ti vagytok a futÅk! Nem tudjÅtok, hogy Åppen milyen nehÅzsÅgekkal kÅzdÅk!"

Befordultam a sarkon, és megpillantottam a cölölegyenest. Hirtelen megteltem energiával! Elkezdtem lassan futni, de aztán meglepetésszerűen gyorsítottam a tempót, és befejeztem a távot. Az időm: 4 óra, 45 perc és 11 másodperc. Májr egyáltalán nem érdekelt az időeredményem, és az sem, hogy előttem májr ezrek befutottak! A lényeg az volt, hogy befejeztem a versenyt, és olyan dolgot vittem véghez, amelyet előtte még soha!

A jutalmam?
Egy 6 dollárért körkő pászál és egy 5 dollárért körkő medál. Hát ezért győrtérem magam? Egy vacak pászálért és egy medálért? Rádadásul 60 dollárt fizettem azért, hogy részt vehessek a versenyen... Miért futottam? Nem tudom, képtelen vagyok megmagyarázni. A feleségem is öröklétek tartott.

A verseny valahogy a keresztény utunkra emlékeztet engem. Pál őrt egy koronájért - valójában egy koszorúért -, amelyet az atlétikai verseny győztese kapott. Arra bíztorította a keresztényeket, hogy az életet versenyként fogják fel. Azok a keresztények, akik befejezik a versenyt, győzni fognak. Mindenki, aki hisz Jézusban, dájat nyer: az örök életet. Majd azt is hozzátette, hogy akik ilyen sportot űznek, azok mértéketesek és fegyelmezettek minden téren.

Észrevetted-e, hogy keresztényi utad kétféle volt, amikor megkeresztelkedtél, vagy amikor még az első tűz cögett benned, mint később? Ha Jézus akkor eljött volna, biztosan ott lett volna azok között, akik Vele mennek. De vannak-e mostanában kétségek? A hosszú vőrákőzés során nem gőrdőlték-e akadályok az utadba? Esetleg kétségekbe vonod a hitedet?

Voltak olyan időszakaim, amikor annyira el voltam kenődve, hogy úgy éreztem, semmit sem érek. De amikor eszembe jutott Jézus irántam érzett szeretetének a mélysége, amikor visszaemlékeztem arra, hogy Jézus meghalt érttem, akkor a remény ajándéka bennem. Jézus drága vőre a viláig minden kincsért tőbbet ér nekem! Jézus szeretete nagyobb, mint Sőtán gyűlése. A menny fel vezető őt mindent megőr, sokkal többet, mint egy hatdolláros pászál és egy ártolláros medált. Ezért érezzük az őrt bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítésünk (Zsid 4:16). Tiszta szívvel hiszek abban, hogy kézzelünk otthonunkhoz! Jézus nemsokára hazaviszi nácpőt (Jn 14:1-3), és Atyánk házában koronát fogunk hordani! Kézzelünk egy olyan vőroshoz, ahol az utak aranyból vannak és a kapuk igazgyűnyből (Jel 21:21). Igen, a vőros fala éjjéjspisből vala; a vőros pedig tiszta arany, tiszta félveghez hasonló (Jel 21:18). A vőros alapja pedig mindenféle drágakőből van kirakva (Jel 21:19-20). Isten és a Bőrány trőnját ered az élet folyása, amely olyan tiszta, mint a

kristály (Jel 22:1). "Ős a folyó mindkét partján ott áll az élet fája, amelynek levelei az éjszakai pogányok győgytására valók" (Jel 22:2).

Isten egy

olyan ország polgárai, akiknél tenni minket, ahol az emberek csendesen és szorgalmasan szolgálnak egymásnak, ahol Isten szeretete áll mindenek felett. Egy olyan ország, ahol csak bizalmi kapcsolatok léteznek. Ahol senki nem fél meg, ahol nincs betegség vagy halál (Jel 21:1-5). A menny egy olyan hely, ahol mindenki nyertesnek számít. Ez az a hely, ahol Isten szeretni akar! Ős tudom, hogy Isten kegyelme által el is jutok oda!

Amiért a részt

vettem a versenyen, volt alkalmam olvasni a maratoni futásra való felkészüléstől. Bár csak májra a verseny előtt a birtokba jutottam volna ezeknek a hasznos információknak! Egy viszont - tapasztalataim birtokában - megírom a Hogyan ne fussunk maratont! című könyvet.

Pár retorikai

kérdése - gy szél: ha a futók, akik mulandó koszorúkat készítenek, ennyire fegyelmezettek lehetnek minden területén, akkor mennyivel fegyelmezettebbeknek kell lenniük a keresztényeknek, akik az örök élet koronáját kapják kitartásuk jutalmául? Őt tanácsolja nekünk, hogy fussunk, de ne csak magunkért a futásért, hanem azért is, hogy elnyerjük a jutalmat.

A

keresztényeknek pedig minden okuk megvan arra, hogy dicsőítsék az Urat, hiszen nekik nem kell versenyezniük: Jézus májra megtette a tételt helyettük, és befejezte a versenyt. A jutalom? Az élet koronája azoknak, akik teljesítik a tételt. Vajon fogjuk befejezni a versenyt, mint Pár? Tudjuk-e vele mondani: "Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre elvettem a szívem az igazság koronájára, melyet megírd nekem az Őr ama napon, az igaz Bírő; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik végigváltják az ő megjelenését" (2Tim 4:7-8).

Jézus

nemsokra visszatér, hogy gyermekeit hazavigye. Vajon Te is ott leszel? Birtorság kedves szentem, nemsokra hazaérünk!

Á

D. Chongo Mudende